

РЕШЕНИЕ

№ 1866

гр. София, 21.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **11383** по описа за **2023** година докладвано от съдия Пенка Велинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63 ал.1 изр.2 ЗАНН вр. с чл.208-228 АПК.

Образувано е по касационна жалба на И. Г. П. срещу решение № 4271 от 23.09.2023г. по НАХД № 4467/2023г. на Софийски районен съд, НО, 20-ти състав, с което се потвърждава наказателно постановление № 23-4332-002939/01.03.2023г., издадено от началник сектор при ОПП – СДВР, в частта на наложените наказания на И. Г. П. - „глоба“ в размер на 100 лв., както и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 месец, за извършено нарушение по чл. 103 от ЗДвП и глоба в размер на 50 лв., за извършено нарушение по чл. 104а от ЗДвП. С решението е частично отменено наказателното постановление в частта в която на последния се отнемат общо 6 контролни точки на основание Наредба № Из-2539/17.12.2012г. на МВР.

В касационна жалба са наведени доводи, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Иска се отмяна на въззивното решение.

В съдебно заседание касаторът редовно уведомен не се явява и не се представлява.

Ответникът по касационната жалба – Началник сектор към СДВР – Отдел „Пътна полиция“ не представлява и не заявява становище по делото.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София - град, VII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от

фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което е допустима. Разгледана по същество, е неоснователна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

С обжалваното решение СРС е отменил частично наказателно постановление № 23-4332-002939/01.03.2023г. издадено от началник сектор при ОПП – СДВР, с което на И. Г. П. са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 100 лв., както и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 месец за извършено нарушение по чл. 103 от ЗДвП, глоба в размер на 50 лв., за извършено нарушение по чл. 104а от ЗДвП, в частта , с която на последния се отнемат общо 6 контролни точки на основание Наредба № Из-2539/17.12.2012г. на МВР. В останалата част наказателното постановление е потвърдено.

Решението на Районния съд е законосъобразно. То е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. В съдебното производство не са допуснати процесуални нарушения, които да обосноват отмяна на обжалваното решение. Материалният закон е приложен правилно.

В решението си СРС е възприел следната фактическа обстановка:

На 10.02.2023 г., около 10.15 ч., И. Г. П. управлявал в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], лек автомобил „БМВ“ с рег. [рег.номер на МПС] . Движението не било много натоварено. На същата улица, в същата посока, и срещу №37, по това време полицейските служители при О „ПП“ -СДВР С. Т. К. и Л. С. Й., изпълнявайки служебните си задължения, видели, че водачът на този лек автомобил, по време на движение, използва мобилен телефон, с участие на ръцете си /т.е. без устройство, позволяващо ползването му без участието на ръцете/, поради което и полицаи К. слязъл на платното и подал на водача на въпросния автомобил /т.е. на И. Г. П./ своевременно, разбираем, ясен и видим за същия стоп-сигнал с палка по образец МВР, П. ги погледнал, но не се подчинил и продължил движението си. Тогава полицаите К. и Й. последвали със служебния автомобил управлявания от П. лек автомобил и когато го настигнали и спрели на [улица], срещу магазин „М. Маг“, установили самоличността му, като П. им казал, че не бил сигурен, че спират него. Полицаите счели, че П. виновно е нарушил чл.103 от ЗДвП и чл.104а от ЗДвП, за което му съставили АУАН, в който било вписано, че същият няма възражения. Въз основа на АУАН било издадено обжалваното НП, екземпляр от което П. получил на 10.03.2023 г. и го обжалвал на същата дата.

Описаната фактическа обстановка, СРС е приел за установена въз основа на събраните по делото писмени доказателства, прочетени и приети от съда на основание чл. 283 от НПК: справка картон на водача на И. Г. П. за констатирани извършени нарушения на ЗДвП и наложените за тях наказания; доказателства за компетентността на актосъставителя и административнонаказващия орган; гласни доказателства /показанията на актосъставителя К. и на свидетеля Й./

Настоящата съдебна инстанция констатира, че актът и наказателното постановление са издадени в законовите срокове по чл. 34 от ЗАНН. АУАН съдържа задължителните реквизити, посочени в чл. 42 от ЗАНН – името на съставителя и длъжността му, датата на съставяне на акта, датата и мястото на извършване на нарушението, описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено, законните разпоредби, които са нарушени, името и възрастта на нарушителя, точния му адрес,

единен граждански номер, имената, точните адреси.

Настоящата съдебна инстанция напълно споделя изводите до който въззивният съд е достигнал. Правната квалификация на деянията съответства на описаните в акта и наказателното постановление факти и на установените с доказателствата по делото.

С разпоредбата на чл.103 ЗДвП е въведено императивно задължение за водача на пътно превозно средство при подаден сигнал за спиране от контролните органи да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания. За неизпълнение на това задължение законът – чл.175, ал.1, т.4 ЗДвП, предвижда административно наказание – „глоба“, в размер от 50 до 200 лева и лишаване на водача от правото да управлява моторно превозно средство за срок от 1 до 6 месеца. В процесния случай е безспорно установено, със събраните писмени и гласни доказателства, че на посочените в АУАН дата и час, касаторът не е спрял при подаден от контролните органи сигнал. Съгласно приложимата норма на чл.189, ал.2 ЗДвП редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. В процесния случай, актосъставителят и свидетелят, посочен в АУАН са се подписали под съдържащите се в него констатации относно фактичката обстановка при извършване на нарушението. В хода на съдебното следствие касаторът не е оборил фактичките констатации, отразени в АУАН. Следва да се посочи, че от съдържанието на НП е видно, че са описани фактически обстоятелства, относими към състава на нарушението по чл. 103 от ЗДвП, а приложената санкционна норма по чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП е определена правилно по размер.

По отношение на съставомерността на второто нарушение: Съгласно разпоредбата чл. 104а от ЗДвП на водача на моторно превозно средство е забранено да използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен при наличие на устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му. Тази забрана е свързана изцяло с безопасността на движението и цели да елиминира предпоставките за извършване на пътно-транспортно произшествие, произтичащо от намалено внимание и невъзможност за адекватна реакция при необходимост. Безспорно е установено по делото, че касаторът е бил спрял именно поради обстоятелството, че докато управлявал автомобила е използвал мобилния си телефон /без значение с каква цел, щом същият си е служил с него/ и в тази връзка впоследствие му е било наложено административно наказание. Всички обстоятелства, с оглед на които е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора, са безспорно установени в съдебното производство въз основа на събраните по делото както гласни, така и писмени доказателства. Свидетелските показания на актосъставителя потвърждават извършеното нарушение. Поради това правилно е ангажирана отговорността на касатора по чл. 183, ал.4, т.6 от ЗДвП като наложената глоба е във фиксиран от закона размер.

По отношение на възраженията на касатора, свързани с призоваването му за съдебно заседание пред въззивния съд и обстоятелството, че не е взел участия в проведените заседания, настоящият касационен състав намира същите за неоснователни.

Съобразно правилата на чл.180 от НПК, към които препраща разпоредбата на чл.84 от ЗАНН, призоваването е надлежно извършено. Призовката е връчена на съдебния адрес посочен в жалбата пред въззивната инстанция, на адвокат, който с подписа си е удостоверил, че ще изпълни задължението си да му я придаде. Призовката е връчена

повече от 7-дни преди съдебното заседание. Жалбоподателят не прави възражение това задължение да не е изпълнено. Нещо повече по делото са налице доказателства, че е подал молба за отлагане на делото, във връзка със служебна ангажираност на адвокат, но без да представи доказателства, че е ангажирал адвокат, както и без да има съответно изявление от защитник за служебна ангажираност. В протокола от 11.05.2023г. въззивният съд надлежно се е произнесъл по подадената молба, като е счел същата за неоснователна и е посочил, че по делото липсва приложено пълномощно, както и обстоятелството, че липсва индивидуализация на адвоката. Упълномощен адвокат по делото липсва и към момента на разглеждане на делото пред касационния съд. От което следва, че отказът на съда да уважи искането за отлагане на делото на това основание не е довело до нарушаване на правото на защита на соченото основание.

На касатора е дадена възможност надлежно да се защити и да установи твърдените факти и обстоятелства, посочени в жалбата срещу НП в проведеното публично заседание, за което е бил редовно призован, което той не е направил. Не се е явил е съдебното заседание, не е поискал да се проведе разпит на свидетел, нито е посочил какъв свидетел и за какви обстоятелства. Пред касационния съд жалбоподателят сочи, че е искал да се проведе разпит на приятелката му, която е била с него няколко минути преди да го спрат полицаите. Отново не се сочи за какви обстоятелства се иска този разпит, поради което съдът не може да приеме, че се касае за процесуално действие, което е свързано с предмета на делото, съответно е необходимо за изясняване на фактите. Касае се за лице, което не е било в автомобила по време на проверката и на установяване на нарушението.

Предвид това, настоящият касационен състав намира, че при разглеждането и решаването на делото въззивният съд не е допуснал твърдяното съществено нарушение на процесуалните правила и не е нарушил правото на защита на касатора. Като е достигнал до същите правни изводи, съставът на въззивния съд е постановил правилно решение. Касационната жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4271 от 23.09.2023г. по НАХД № 4467/2023г. на Софийски районен съд, НО, 20-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.